

בעזה"ת

קונטרס

אמירה נעימה

דברי תורה

שנשמעו מאת

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שבת קודש פרשת אחרי

שבת קודש פרשת קדושים

תשפ"ד לפ"ק

יוצא לאור ע"י

מכון מל אורות

להוצאת ספרי רבוה"ק מסקאליע

שנת תשפ"ה לפ"ק

קונטרס זו וכל ספרי רבותינו הק'
ניתן להשיג

בבית המדרש בית יצחק סקאליע
1335 - 48th Street
Brooklyn, New York, 11219

(718) 686 - 0543

בעזה"ת

שבת קודש פרשת אחרי

תשפ"ד לפ"ק

קידושא רבא

לכבוד הבר מצוה של הבחורים ישראל ושלמה יאראסלאוויטש הי"ו
בני הרב נפתלי ברד"א יאראסלאוויטש הי"ו

הרב נפתלי ואמר לי, רבי אני רוצה שבנני יגדלו להיות חסיד'ישע בחורים, איך עושים זה. והבנים רואים ההשתוקקות שלו, יחד עם העקרת הבית שלו שתזחי', כשזכה לשני בחורי בר מצוה הללו.

ועליהם להביט על ההנהגה של אביהם, שהוא עוסק בצרכי ציבור באמונה, ובאמונה היינו במסירות נפש בכל הלב ובכל הגשמה, בכל המוסדות של חסד שהוא עוסק בהם.

וברוך ה' יש לנו הרבה האברכים העוסקים במוסדות ציבוריים של חסד. וכמו שאני זוכר שפעם הלכתי לנחם אבלים בערב שבת קודש. וכהייתי שם הגיע 'ווען' עם כל צרכי בית האבל, ובקרב ה'ווען' היו משפחת הרב נפתלי הי"ו, ומשפחת הרב ישכר רינגעל הי"ו, שדאגו להביא כל צרכי בית האבל, ולסדרה בסדר נכון.

ונתן אהרן על שני השעירים גרלות גורל אחד לה' וגורל אחד לעזאזל. הנה, משה ואהרן היו שני אחים שהיה קשר אמיץ ביניהם, וכמו שכתב רש"י (במדבר ח' ג') להגיד שבחו של אהרן שלא שינה, וכן אמרו (ב"ר א' ט"ו) שמשה ואהרן שקולים הם, והיה ביניהם האחדות הגדולה ביותר ששייך להיות, והיו אחים לא רק בגשמיות, אלא גם ברוחניות.

וכאשר זוכים לשני בחורי בר מצוה, שלמה הי"ו וישראל הי"ו, אשר יש קשר לשני השמות שלמה וישראל, שהרי שלמה הוא שכתב שיר השירים שכל כולו מוסב על הקשר האמיץ בין ישראל לאביהם שבשמים. ושניהם 'ערליכע חסיד'ישע בחורים'.

ואינני יודע אם הרב נפתלי זוכר, ובכן אני רוצה להזכירו, כשהיה אברך צעיר ובחורי הבר מצוה עדיין היו בה'וויגילע', נגש אלי

וכל מה שר' נפתלי עושה הוא בבחינת וכל מי שעוסק בצרכי ציבור באמונה. כשהוא עוסק ב'חברים' או ב'מתעסקים'. ובודאי שהרב נפתלי חושב שיש עוד כמה מוסדות שלא מניתי, וכן הוא האמת, כי החסדים שלו נמשכים עוד ועוד.

וכן כשיש לי איזה צורך בהמקוה שלי, כשקוראים הרב נפתלי, הוא מגיע ביום שקוראים אותו, ולא למחר או היום שלאחריו, ותיכף מגיע לשם הוא בעצמו או שלוחו לתקן הדבר.

וכל מה שהרב נפתלי עושה הוא נפתלי אילה שלוחה (בראשית מ"ט כ"א), הוא מגיע תיכף, כמו נפתלי שרץ למצרים להביא השטר שקנה יעקב אבינו חלקו של עשו במערת המכפלה (פרקדר"א פרק ל"ח).

ואיתא במשנה (אבות פ"ב מ"ט) שמעלת לב טוב כולל כל המעלות, והרב נפתלי יש לו המדה של לב טוב, וכמו דאיתא בספה"ק בני יששכר (מאמרי ניסן, מאמר י"ב) שימי הספירה כנגד ל"ב טו"ב, היינו אחר שעוברים ל"ב ימים, נכנסים להחלק של הספירה שהוא טוב.

והוא קובע עתים לתורה מידי יום ביום ובכל לילה הוא לומד כאן בבית המדרש.

ובניו ישראל ושלמה זוכים לראות הנהגה זאת, ובכן זכה הרב נפתלי לשני בנים, אשר יש להם המדה של לב טוב, שאין באחד על השני שום נדנוד של קנאה או שנאה ח"ו, אלא אהבה ואחוה שלום וריעות.

ואין נפקא מינה כלל מי הוא הראשון ומי הוא השני, ועל דרך דאיתא במדרש (ויק"ד ג' ו') כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן זקן אהרן, וכי שני זקנים היו לאהרן וכו', אלא כיון שראה משה את השמן יורד על זקן אהרן, היה שמח כאלו על זקנו ירד. בבחינת תאומי צביה (שיה"ש ד' ה', ורש"י שם).

והרמ"א (או"ח סי' רכ"ה סעיף ב'), פסק דמי שנעשה בנו בר מצוה מברך ברוך שפטרני מעונשו של זה. ובמגן אברהם (שם סק"ה) מפרש הכוונה שהאב נפטר מעונש הבן. ובמחצית השקל, מביא דברי הלבוש שמפרש להיפוך שהבן נפטר מלהענש בעבור חטאות האב.

אמנם בשמחתינו יש בחינת כי ביום הזה

יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו (ויקרא ט"ז ל'), ששניהם, האב והבן יוצאים נקיים לגמרי.

ועל הבחורים הבר מצוה לדעת, שיש לכם כח יותר ממה שיש לשאר בחורי בר מצוה. כי סתם בחור בר מצוה, הרי נעשה בחור בר מצוה לבדו, אבל כאן כיון שיש ביניהם אחדות, כל אחד מסייע לאחיו ללמוד תורה עם יראת שמים, להתגדל ולהתעלות ביתר שאת וביתר עוז.

כשיעמדו תחת החופה, לא יצטרכו לבכות, אלא יוכלו לשמוח, שהשתמשו בשנות הבחורות כראוי. ולאחרונה נתפרסם הענין לסיים ש"ס לקראת החתונה, ובכן עליהם להתחיל תיכף כי

אין הרבה זמן עד החתונה.

והשי"ת יעזור, שהרב נפתלי יזכה לרוות מהם רב נחת דקדושה, ויזכה להוליכם שניהם להחופה, כל אחד בזמן הראוי לו.

וה'זיידע' הרב דוד הי"ו, שהכניס כל כך מסירות נפש בחינוך הבנים, ירוה מהם רב נחת דקדושה.

חובבים שיש אצלינו העלטער זיידע הרב חיים הי"ו, שברוך ה' עדיין מתפלל כמו אברך, והשי"ת יעזור, שיזכה להוליכם אל החופה.

והרב נפתלי ירוה מהם רב נחת דקדושה, ונזכה לביאת גואל צדק ובא לציון גואל במהרה בימינו, אמן.

סעודה שלישית

דאיתא בספה"ק אבני המקום (אבן העזר, אות נ"א) וזל"ק, במגילה (אסתר ג' ז') הפיל פור הוא הגורל לפני המן, וצריך ביאור דהאי לפני המן אין לו הבנה, דמורה אחד הפיל הגורל לפני המן, ולא המן בעצמו, והוא ליה למימר דהמן הפיל פור.

ונראה דהנה בספה"ק בני יששכר (מאמר אדר, מאמר ד' אות ג') כתב דענין הגורל שעשה המן היה לעורר למעלה בחינת רצון, שהשי"ת יעזור בבחינת וחנותי את אשר אחון וגו' (שמות ל"ג י"ט), אף על פי שאינו הגון ואינו כדאי (ברכות ז.), בלא טעם, רק בבחינת רצון, ואין טעם ברצון, והוא למעלה מן המדות. ועל ידי הגורל שאין בו שום טעם למה יעלה זה או חבירו, נתעורר למעלה בחינת רצון שאין בו טעם, עכל"ק.

ונמצא שלפני ה' תטהרו הוא התעוררות בחינת רצון, אשר אין טעם בהרצון שהקב"ה בוחר בישראל, אלא כך רוצה השי"ת, והוא בחינת כתר עליון שלמעלה משום ענין של טעם ודעת. וזהו סוד הגורל, ובכח זה זוכים בני ישראל לטהרה ביום הכיפורים.

כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו. הנה, יום הכיפורים הוא הכפרה הגבוה שיש להם לבני ישראל, שאז הכהן גדול נכנס לבית קודש הקדשים, ומתמלא קודש הקדשים בענן הקטורת, ואחר כך זורק הדם בין הבדים, ועל הכפורת כנגד שני הבדים שבולטים כמין שתי דדים (יומא נד.), דומיא דמשה ואהרן (עי' שמו"ר א' ל"ה).

ובפסוק זה כתיב לפני ה' תטהרו, ויש בזה חידוש, ששייך כלל הגדרה כזאת, להיות לפני ה'. וכתיב תטהרו, שהוא בגימטריא כת"ר, כי בית קודש הקדשים הוא בחינת כתר.

ונקדים דברים נפלאים המובאים בספה"ק מגן אבות (להרה"ק ר' שלמה שניאור זלמן מקאפוסט וצוק"ל, נכד הרה"ק בעל צמח צדק וצוק"ל ולמעלה בקודש) לחג המצות (ד"ה ענין קריעת ים סוף), שיום הכיפורים דומיא לקריעת ים סוף, עיי"ש כל דברים העמוקים המבוארים בטוב טעם ודעת.

ולי נראה בעז"ה לבאר הקשר של קריעת ים סוף ויום הכיפורים על פי מה

והוא על דרך שאמרו חז"ל (שבת פט:): לא בסבי טעמא, שמורה על בחינת עתיקא בחינת כתר, ששם לא שייך שום ענין של טעם ודעת.

וממשיך האבני המקום וז"ל, וכן בימי מרדכי ואסתר שחטאו ישראל ולא היו כדאים, רק השי"ת הושיע להם ברצון בלא טעם, ועל ידי הגורל שהפיל המן נתעורר בחינת רצון בלא טעם אלו דבריו ז"ל [של הבני יששכר].

אמנם לכאורה לעניינת דעתי הענייה, זר הדבר שהתעוררות רצון העליון נעשה על ידי מעשה הגורל של המן הרשע.

ונראה להוסיף על דבריו ז"ל שזה היה מן השמים שהוא יטיל גורל, אבל הוא לא היה בדעתו כלל להטיל גורל, והיה בוחר בלאו הכי בחודש אדר שבו מת משה, וכמו שאמרו חז"ל (מגילה יג:): ששמח כשנפל הגורל על אדר [היינו ששמח שהגורל עלה כפי דעתו], והיה יכול לבחור באדר בלא גורל.

וגם מה ענין גורל לאיש שיש לו דעות נפסדות ומינות, ולא המן בהשגחת

השם רק הכל על פי מזל, כפי הוראת מערכת השמים, שהטבע והמזלות מתנהגין מאליו בלא שום השגחה לפי דעתו הסרוחה, ומה יועיל בזה גורל שאם יעלה כך שיתקיים, אטו טעם יש בו, ואינו נאה לאדם שהולך לפי רוח העת [ונגרר אחר הדיעות הכוזבות של הכוכבים והמזלות והמכשפות], שיתן לב לגורל, שזה נגד רוח העת.

אכן מלמעלה כפו אותו שיעשה גורל, והוי כאילו המן לא הטיל את הגורל כלל, אלא מלאך ה' הטיל את הגורל לפני המן למען יתעורר למעלה בחינת אין טעם ברצון, וזהו שאמר הפיל פור לפני המן, עכל"ק של האבני המקום.

ויוצא לנו מדברי האבני המקום, שגדר הכפרה של יום הכיפורים, שביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו, הוא בבחינת גורל, שלמעלה מטעם ודעת, בבחינת אין טעם לרצון.

ומדברי קדשו יוצא לנו קשר בין יום הכיפורים לפורים. ומובן יותר שנקרא יום הכיפורים על שם חג הפורים (תיקו"ז

(נ); היינו שדומה לפורים. כי אילו היה המן זה שהטיל הגורל, צריך עיון טובא להבין הקשר בין זה, להגורל שהטיל הכהן גדול ביום הכיפורים, אבל לפי דברי האבני המקום, שמלאך ה' הטיל גורל, שפיר הוי שתי הגורלות דומות זה לזה, כי הגורל של יום הכיפורים מטיל הכהן גדול, שנאמר עליו (פיוט מוסף ליום הכיפורים) כמלאך הנצב על ראש דרך מראה כהן, ובחג הפורים הטיל מלאך הגורל, ודו"ק.

עוד איתא בספה"ק אבני המקום

(אבן שוהם, אות פ"ח) וזל"ק, באסתר (א' י') כטוב לב המלך ביין, והנה, בזוה"ק (ח"ג רע"מ קט.) איתא, דכל מקום שנאמר המלך במגילה רומז על מלכו של עולם, וצריך ביאור מהו ביין.

ונראה על פי מה שכתב בספה"ק זרע קודש פרשת בשלח דראשי תיבות י'מינך י' נ'אדרי ב'כח (שמות ט"ו ו') הוא ביי"ן, ורצה לומר המתקת גבורה בחסד, ומובן גם הכא.

ולעניות דעתי הענייה, דכתיב (שמות ל"ג י"ט) וחנותי את אשר אחון וגו', ואמרו חז"ל (ברכות ז.) אף על פי שאינו הגון

ואינו כדאי. ומבואר בספה"ק דזה בחינת רצון בלא טעם, דהיינו מדה הראשונה מהעשר ספירות קדושות, כתר עליון.

כאשר רמז הרה"ק מלאנצוט זי"ע [החווה הק' מלובלין] לית בסבא טעמא וכו'. והנה המחקרים (רמב"ן בראשית א' א') קורין מדה זו כח היולי, והוא בחינת כח, שיש הכל בתוכו ועדיין לא יצאו אל הפועל, והמקובלים קורין אותו גם אין, ורומז שהוא בחינת כח שעדיין הכל בכח ולא בפועל, כידוע מספה"ק.

והנה, באמת הללו עובדי ע"ז והללו וכו' (ילקוט שמות רמז רל"ד), והיו בתכלית גרוע מאד, ערום ועריה, רק השי"ת עזר להם בחינת וחנותי את אשר אחון, אף על פי שאינו הגון [הרי שגם קריעת ים סוף היה בכח רצון הפשוט, וכן אמרו חז"ל (זוה"ק ח"ב נב:) מה תצעק אלי, בעתיקא תליא מילתא, היינו שבני ישראל ניצולו בקריעת ים סוף, רק בכח רצון הפשוט, ואין טעם לרצון], כמו שכתב בזרע קודש בפרשת בשלח בפסוק כי גאה גאה (שמות ט"ו א') עיי"ש.

ולכן אמרו בשירה, ימינך ה' נאדרי בכח

ומשתי הקדמות שהקדמנו בשם ספה"ק
אבני המקום, נמצא שיש שלשה דברים
התלולים בבחינת רצון, שהוא בחינת כח,
בחינת היולי, בחינת כתר.

(א) כפרת יום הכיפורים, הוא בסוד
הגורל, בסוד הרצון והכתר. (ב) נס
פורים, וכן בפורים, שניצולו בני ישראל,
הגם שאינם ראויים, אבל ניצולו משום
אין טעם לרצון, והקב"ה חפץ בבני
ישראל כיון ששורשם של בני ישראל
הוא מהקב"ה בכבודו ובעצמו. (ג) קריעת
ים סוף, הגם שהללו עובדי ע"ז והללו
עובדי ע"ז, ניצולו בני ישראל בכח
בחינת רצון העליון, כמאמר הזוהר מה
תצעק אלי בעתיקא תליא מילתא,
שהוא בחינת רצון עליון, בחינת כתר.

והנה, כשנטמא העולם במעשיהם של
דור המבול, הוכרח הקב"ה לטבול
העולם במקוה, ומימי המבול היו בחינת
מקוה, לטהר העולם מזוהמת החטא של
דור המבול. וכן בקריעת ים סוף, שהיו
המצריים הרשעים, הוכרח הקב"ה
לבטלם על ידי שטבלם במקוה של הים.
ואפשר לרמזו בעז"ה, ל'א ב'סבי ט'עמא,

(שם פסוק ו') שהחסד שבא מימינו של
הקב"ה נשפע ממדת כח, דהיינו בחינת
וחנותי את אשר אחון.

ואפשר דזה שהתפלל משה רבינו ע"ה
בפרשת שלח (במדבר י"ד י"ז) ועתה יגדל נא
כח אדני, רצה לומר מבחינת כח תושיע
להם [דהיינו שביקש מהקב"ה שיושיע
לבני ישראל על ידי מדת הכח, דהיינו רצון
אשר אין טעם לרצון וכנ"ל].

וכמו כן בנס אסתר, שחטאו ישראל
ונגזר עליהם כלייה ח"ו, אך הושיע להם
הקב"ה בבחינת וחנותי אשר אשר אחון,
בבחינת כח.

וזהו שאמר, כטוב לב המלך ביי"ן, ראשי
תיבות י'מינך י' נ'אדרי ב'כח, שנתעורר
אצלו יתברך בחינת כח, וחנותי את אשר
אחון, על כן נתן בדעת אחשוורוש להביא
את ושתי, ואחר כך להרגה, והוא
התחלה הגאולה, רפואה קודם למכה.

אחר כך מצאתי בזרע קודש בדרושי
פורים שכתב כעין זה בדרך אחר,
ונהייתי שכוונת לדעתו הגדולה, עכל"ק
של האבני המקום.

ראשי תיבות טב"ל, שבחינת טבילה במקוה הוא בחינת כח, שאינו בפועל, וגם בחינת אין, אשר מבטטלים במי המקוה, וכמו כן מרומו בבחינת היולי, שהוא ממש כל שהוא, בבחינת מעיין מטהר בכל שהוא (מקואות פ"א מ"ז). וכמו כן הוא ראשי תיבות בט"ל, אשר בקרב המקוה יש ביטול בבחינת אין.

וקריעת ים סוף היה בבחינת מקוה גם לבני ישראל, כמו שנאמר (שמות י"ד כ"ט) ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים, שנחשב שגם הם נטבלו בתוך הים, אלא שניצולו בכח בחינת רצון ואין.

ומובן שפיר חידושו של המגן אבות, שקריעת ים סוף דומיא דיום הכיפורים, שבשניהם ניצולים בני ישראל בכח בחינת אין, רצון העליון, אשר אין טעם לרצון, ודו"ק היטב.

ובלכת דרכנו נ"ל בעז"ה לפרש מה דאיתא בשלחן ערוך (אור"ח ס' תכ"ט סעיף ג'), סימן לקביעת המועדים, א"ת ב"ש, ג"ר ד"ק, ה"ץ ו"ף, פירוש: ביום ראשון של פסח יהיה לעולם ט"ב וכו', ביום ה' בו צום כיפור, ביום ו' בו פורים שעבר.

הרי שנזכרו סימנים איך שו' ימים הראשונים של פסח הם הימים שבו יחולו מועדים שונים, אבל על שביעי של פסח אין סימן.

והנה, בדברינו מנינו שלשה זמנים שבהם מתגלה הרצון העליון להושיע בני ישראל גם בלי טעם, והם פסח יום הכיפורים ופורים וכו"ל. והפעם הראשון שנתגלה הרצון הפשוט של הקב"ה בבני ישראל גם בלי טעם, היתה בחג הפסח בקריעת ים סוף.

וזהו המשך שלשה ימים הללו, יום ה' של פסח יהיה צום כיפור, שאז מתגלה הרצון הפשוט של הקב"ה בבני ישראל. ביום ו' פורים שעבר, כי גם בפורים היתה הנהגה זאת של הבחירה בבני ישראל באופן של אין טעם לרצון.

ואחר כך שביעי של פסח, שגם אז ניצולו בני ישראל מכח הרצון הפשוט, הגם שאין טעם לרצון. ואין שביעי של פסח סימן על יום אחר, כי בשביעי של פסח, הוא שורש הנהגה זאת, ודו"ק.

ונתן אהרן על שני השעירים גרלות

גורל אחד לה' וגורל אחד לעזאזל. ואיתא באור החיים הק' וזל"ק, ולהבין הענין, משל למלך שבקר בגדי בניו, וראה בהם בגדים נקיים וכתם בו [כדאיתא בגמרא (שבת קיד.) שאסור לתלמיד חכם להיות נמצא רבב על בגדו], משפשפו בידו ונותנו לבנו, וכשראה בגד מלוכלך הרבה נותנו לעבד אחד מעבדיו אשר לא ימאס הדבר המאוס.

כן הדבר הזה, המלך הוא מלכנו יתרומם שמו, כשמביא לפניו קרבן, אם הוא בפרט וטהרת כתם כל שהוא שהם כתמי השגגה, או פרט אחד של טומאת מקדש וקדשיו כנוזכר, לא יתועב הקרבן אליו.

אבל כל הזוהמא של כל העבירות שעשו ישראל קלות וחמורות הוא מיאוס גדול, ואמר שיוליכוהו לעבד אחד מהרחוקים מהמלוכה, לצד היותו מהפחותים וקלי הערך, והוא ישבר ויאבד וימחה אותם.

ואין זה אלא כנותן לו שירות מבוזה לעשות, ואף על פי כן למעלה הוא לו שחשבו האדון לעשות לו דבר ממה שהיה לפני א"ל בבית המקדש, ונעשה השעיר ההוא בהשואה עם השעיר

המתקרב לפני א"ל, עכל"ק.

היינו ששני השעירים שוים, אלא שהקב"ה בוחר בעמו ישראל, בבחינת אין טעם לרצון, וכנ"ל.

ובזה יש להבין מה שיש להעיר בפסוק זה, אשר בדרך כלל גורל, הוא כשיש כמה בני אדם שמטילים פתק לגורל ואחד מהם זוכה בגורל, אבל איזה גורל הוא זה, כאשר מוציאים שני הפתקות ביד ימין וביד שמאל, ומטילים על שניהם.

ולפי דברי האור החיים הק' מובן היטב, כיון שהוא בבחינת גורל, אשר הקב"ה בוחר באשר יבחר, להיות שעיר לה', אבל באמת שניהם מרוצים לפניו יתברך.

ובזה יש להבין לשון הפסוק, שכתב ונתן אהרן על שני השעירים גרלות גורל אחד לה' וגורל אחד לעזאזל, והיה לו לכתוב סתם ונתן אהרן על שני השעירים גרלות, לה' ולעזאזל.

ולדרכנו מובן, שבשניהם כתיב גורל 'אחד' לה' וגורל 'אחד' לעזאזל, כי שניהם מרוצים לפני ה', ודו"ק.

ושמעתי מאחד מבני משפחתנו, שהיה יהודי שגר בשווייץ ושלח בנו לעיר חוסט ללמוד אצל הפוסק הגדול שהיה אחר כך בירושלים הרה"ק ר' יוסף צבי דושינסקי זצוק"ל. הבן ההוא נדבק בו מחלת טיפוס ל"ע, ונסתלק.

כשנתגדל בנו השני, התכונן האב לשלוח גם אותו ללמוד שם, אמר לו אחד וכי נשגעת, הלא ראית מה שקרה לבנך הראשון.

השיב היהודי ההוא, הנה יש סכנה בגשמיות וסכנה ברוחנית, סכנה בגשמיות 'האב איך שוין איבערגעלעבט' אבל על סכנה ברוחניות אני אומר, מוטב להכניס בני בסכנה בגשמיות מלהשאירו כאן בסכנה רוחנית. ואותו בן אכן האריך ימים והעמיד משפחה.

והמעם ששלח אותו לחוסט, כי חוסט היתה עיר גדולה 'א יודישע שטאט און א חסידישע שטאט', וחז"ל הרה"ק ר' חיים שלמה זצוק"ל היה שם ביחד עם חותנו הרה"ק ר' ישראל יעקב מחוסט זצוק"ל, אשר היה לו שם חצר חסידית גדולה.

השי"ת יעזור, שנזכה להשתמש בימי הספירה כראוי, וחושבני שאין שום מצוה אחרת כזאת בתורה, שנעשה לתכלית לטהרינו מקליפתינו ומטומאתינו.

ובכן יש להשתמש בכל יום בכל ספירה, להטהר במדה של אותו יום, וכמו שנפסק להלכה, שעיקר המצוה הוא לספור הימים, ואם ספר הימים ולא שבועות יצא (סי' תפ"ט משנ"ב ס"ק ד'), כי כל יום ויום הוא עבודה בפני עצמו, ויקחו כל יום בפני עצמו, חסד שבחסד, ותפארת שבחסד.

ואיתא בספה"ק דברי מנחם (לספירת העומר) בשם הרה"ק ר' מנחם מענדל מרימאנוב זצוק"ל, גבורה שבגבורה היא החסד היותר גדול. כי בכח התוקף של גבורה שבגבורה, שנזכה לחסדים בתוקף של גבורה שבגבורה, וכן נזכה לטהר לבנו בכל ימי הספירה, עד שנגיע ליום טוב הגדול של חג השבועות.

ונזכה לביאת גואל צדק, אשר אז נבין הכל, כי עכשיו אין מבינים מאומה, אין מבינים מדוע זה נשאר בחיים וזה מסתלק.

נחזור לעניננו, שעלינו להשתמש בימי כל משאלותינו לטובה, ונזכה לביאת
הספירה, לעבוד בכל יום עבודת אותו גואל צדק, ובא לציון גואל, במהרה
היום, ולחבר הימים זה לזה. וימלא ה' בימינו, אמן.

בעז"ה

שבת קודש פרשת קדושים

תשפ"ד לפ"ק

קידושא רבא

ואמר הרב החסיד ז"ל וכמדומה לי שאמרו בשם הבעל שם טוב ז"ל, כי מסיבות הענין המביא לאיזה אדם שידבר לשון הרע על חבירו, הנה המסבב הדבר הזה הוא אותו האיש עצמו אשר מדברים עליו, כמו שאמרו ז"ל בפסוק (איוב ל"ד י"א) כי פועל אדם ישלם לו, שרצה לומר, החטא עצמו אשר חטא בו האדם הוא המייסר אותו.

ורצה לומר, שעל ידי החטא אשר חטא אז נברא קליפה אחת, והקליפה הזאת בעצמה הוא המייסרת אותו ביסורים כפי ערך החטא אשר חטא וכו', עכל"ק.

נמצא שבאמת זה שמספרים עליו, הוא חייב בדבר, שהרי מחמת חטאו, נברא הקליפה, שאותה קליפה נכנסה בקרב המספר לשון הרע, והוא גרם בדבר.

יש להתבונן במה שאנו אומרים לפני ספירת העומר, הנני מוכן

לא תלך רכיל בעמיך לא תעמד על דם רעך אני ה'. איתא בגמרא (ערכין טו:) שלשה נלקים בעון לשון הרע, האיש המדבר לשון הרע, ואותו האיש המקבלו, ואותו האיש המדברים עליו.

וקשה טובא, בשלמא המדבר לשון הרע נלקה, שהרי דיבר לשון הרע, והשומע נלקה, שהרי שמע לשון הרע, אבל מה חטאתו של מי שמדברים עליו, שמגיע לו להיות נלקה, ובפרט שיכול להיות שמספרים דבר שלא היה ולא נברא.

ואיתא בספר בעל שם טוב על התורה (פרשתינו, בשם ספה"ק דברי משה, משפטים) לתרץ וזל"ק, שמעתי מפי קדשו של הרב החסיד ודרשן מפואר המנוח מו"ה יהודה ליב פולנאיר, שאמר טעם על מאמרו ז"ל שאמרו שלשה נלקים בעון לשון הרע וכו', שנתקשו בזה כל הקדמונים, וכי מה עשה זה שמדברים עליו לשון הרע להיות נלקה עמהם.

ומזומן לקים מצות עשה של ספירת העומר, כמו שכתוב בתורה, וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה, שבע שבתות תמיימות תהיינה, עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמשים יום, והקרבתם מנחה חדשה לה', ויהי נועם ה' אלקינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו.

ואחר הספירה, אומרים תפלת רבנו של עולם, ומזכירים שמצות ספירת העומר היא כדי לטהר עמך ישראל מזוהמתן.

וצריך ביאור, איך שמצות ספירת העומר מטהרת נפשות עמך ישראל מזוהמתן, לכאורה היא מצות עשה, כמו שאר מצות עשה, וכי מצינו שנאמר, שמצות ד' מינים או מצות פרו ורבו, מצות מילה או מצות גיד הנשה היא לטהר עצמם מזוהמתן, וכי אומרים רבנו של עולם בשעה שמנקרים גיד הנשה מבהמה, שהוא כדי לטהרנו מקליפותינו ומטומאתינו, ומדוע בספירת העומר, מזכירים ענין זה שהוא לטהר עמך ישראל מזוהמתם.

ולכאורה ספירת העומר היא סתם

מצוה, לספור מפסח ועד עצרת. ונחלקו האחרונים בגד מצות ספירת העומר, האם העיקר לספור מקרבן עומר שקרבה בחג הפסח, או העיקר לספור כדי להגיע ליום החמישים, שהוא חג הקציר, שאז מקריבים שני הלחם. ובכל אופן קשה, מהו השייכות של כל זאת לטהרנו מקליפותינו ומטומאתינו.

ומידי דברי בו, זכור אזכור איך שהיה אא"ז צוק"ל סופר ספירת העומר, ואיך שהיה אומר הנוסח, ופעם נכנס יהודי לבית המדרש, ושמע הנוסח, ואמר זהו דומה לנוסח הרה"ק מרוזי צוק"ל, הרי שהוא נוסח קדוש. והיה סופר ספירת העומר, עם כל כך השתפכות הנפש.

ונ"ל בעז"ה להבין החידוש המיוחד של מצות ספירת העומר, על פי מה דאיתא בספה"ק בסוד קדושים (אמור) וזל"ק, עומר התנופה. בזוהר הקדוש (ח"ג קפח:), תנופ"ה אותיות תנו פה וכו'.

כי עיקר טהרת ימי הספירה דיבורי תפילה ותחנונים היוצאים מפה איש יהודי, שיזכה לטהר נפשו מזוהמתה, עכל"ק.

ובכן נ"ל בעז"ה, שנצטוינו לספור ספירת העומר אחר חג הפסח, כי חודש ניסן הוא תשובה מאהבה. ובמצות ספירת העומר יש חידוש של תנ"ו פ"ה, היינו שעצם הדיבור פה של ספירה נחשב תשובה.

וספירה היא מצוה התלויה בדיבור, וכן לדעת הרמב"ם (הלכות תשובה פ"א ה"א) עיקר תשובה היא וידוי דברים, שהיא מצוה התלויה בדבר.

ואולי שמכאן שורש לשיטת הרמב"ם שעיקר מצות תשובה היא וידוי פה, ממה שמצינו במצות ספירת העומר שהוא מצוה של ספירה בפה, ועל ידי עצם דיבור פה, יש תשובה וכפרה. והוא חידוש נפלא בס"ד.

ויש להוסיף, שזה נובע מעצם חג הפסח, שהרי בחג הפסח הקריבו הקרבן פסח, שהוא לשון פ"ה ס"ח, שכל זמן שהיו במצרים היה הפה של בני ישראל סתום, וכיון שיצאו ממצרים זכו לבחינת פה סח, שזכו לכח הדיבור. ובימים אלו של תשובה מאהבה, נובע מזה מצות ספירת העומר, שעצם הדיבור של ספירה, הוא התשובה, והבן.

ובכן בזמן שבית המקדש היה קיים, מי שעבר עבירה צריך להקריב חטאת או אשם, ואחר חורבן בית המקדש יש עוד עבודות שצריכים לשוב בתשובה.

ובימי הספירה יש חידוש מיוחד, שעל ידי קיום מצות ספירת העומר לחוד, יכולים לטהר עצמם מזוהמתן, ועצם הספירה בפה הוא תשובה.

ועל כן יש סוברים שגם הברכה היא חלק מעצם מצות הספירה (כן דייקו האחרונים מדברי הרא"ש פסחים פ"י ס' מ"א), כיון שעיקר המצוה היא הספירה בפה.

וענין זה נתחדש דוקא אחר יציאת מצרים, כי היה מקום להקשות, איך אפשר שאחר ר"י שנה שהיו בני ישראל שקועים בגלות מצרים, אשר הוא זמן ארוך ביותר, יצאו מהגלות, ולא ישאר בהם שום רושם

אלא שעל זה נתן הקב"ה מצות ספירת העומר, לטהר עצמם מזוהמתן, שבכח זה הוא תיקון מכל פגמי גלות מצרים, והבן.

והשי"ת יעזור, שאכן נזכה להשתמש

בימי הספירה, כי הימים עוברים, זצוק"ל, שלשבר מדה רעה, קשה מקיום
 והימים הנשארים מתמעטים, ונשאר כל התורה כולה, ונזכה לתיקון המדות,
 לנו פחות זמן לטהר עצמינו מזוהמתן. וימלא ה' כל משאלותינו לטובה,
 שנאמין באמת, שבכח דיבורינו לטהר
 ובכל יום לתקן הספירה שכנגד אותו אותנו בכח מצות ספירת העומר, ובא
 היום, וכמו שאמר אא"ז הבעש"ט לציון גואל במהרה בימינו, אמן.

סעודה שלישית

יהו"ה אל משה לאמר, דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדושים תהיו כי קדוש אני יהו"ה אלהיכם, רבי אלעזר פתח, (תהלים ל"ב ט) אל תהיו כסוס כפרד אין הבין וגו', ואמר בכמה זמנים אורייתא אסחידת בהו בבני נשא, בכמה פעמים העידה והזהירה תורה לבני אדם שיזהרו במעשיהם, כמה זמנים ארימת קלין לכל סטרין לאתערא להו, כמה פעמים הרימה קולה לכל הצדדים לעורר אותם ללימוד התורה.

וכלהו דמיכין בשינתא בחוריהון, וכולם נרדמים בשינה בחורי עיניהם, לא מסתכלין ולא משגיחין, עד שאינם מסתכלים בעיני שכלם ואינם משגיחים על העתידות, בהיך אנפין יקומון ליומא דדינא עלאה, באיזה פנים יקומו ליום הדין הגדול, כד יתבע לון מלכא עלאה עלבונא דאורייתא, כשהמלך העליון יתבע מהם את עלבון התורה, שהיא עלובה על שאינם עוסקים בה, דצווחת לקבליהון ולא אהדרו אפין לקבלה, שהיא צועקת כנגדם שיבואו ללמוד התורה, ואינם מחזירים פניהם אליה, דכלהו פגימין בכלא, לפי שכולם הם

דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אלהם קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלקיכם. פירש"י דבר אל כל עדת בני ישראל, מלמד שנאמרה פרשה זו בהקהל מפני שרוב גופי תורה תלוין בה.

יש להעיר בזה שפרשתינו נקראת פרשת קדושים, כי הוא יסוד כל התורה כולה, ובאמת היה ראוי שפרשת יתרותהא נקראת פרשת קדושים, על שם הפסוק (שמות י"ט ו') ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש.

וביותר קשה לפי מה שכתב רש"י שרוב גופי תורה תלוים בפרשה זו, הרי הגדרה זו שייכת ביותר לפרשת יתרו.

וחשבתי שלפעמים צריכים לעיין בזוהר הקדוש, לראות מה כתיב ביה ומה יכולים להוציא ממנו בדרך פשט, ובפרט בפרשה כזאת, שהיא פרשת קדושים. ולהקל על השומעים, אשלב דברי פירוש מתוך מדבש תוך דברי הזוהר.

איתא בזוהר הק' (ח"ג פ.) וזל"ק וידבר

שחסר הוא הכל, עכ"ל הזוהר.

ובספה"ק עטרת צבי כאן מבאר כוונת הזוה"ק על לימוד פנימיות התורה, שרק על ידי לימוד פנימיות התורה, אפשר לזכות לאמונה בלי פגם.

אמנם אין הדברים יוצאים מפשטם, ולמדים כאן יסוד נפלא, שאי אפשר לזכות לאמונה בלי תורה, ולא יוכל האדם לומר, שהוא אינו עוסק בתורה ובמצות, ומה בכך, הרי יש לו אמונה, לא כן הדבר, כי אי אפשר לזכות לאמונה, כי אם על ידי התורה הקדושה, ומי שאינו עוסק בתורה, אמונתו פגומה, וכמו שיבואר להלן בדברי הזוהר הק', שהתורה הק' היא כבודו של הקב"ה, וכמו שנאמר (תהלים כ"ד י') מי הוא זה מלך הכבוד ה' צבאות הוא מלך הכבוד סלה.

וכאשר מתבוננים בדברים אלה, מרגישים קצת עקיצה, כי לפעמים כשעברה יום, עושים חשבון, היום לא למדתי כל כך טוב. אבל לפי דברים אלה, אין זה רק שלא למדתי כל כך טוב, אלא שבוזה שלא למדתי כל כך טוב, הרי זה גורם פגם באמונה.

פגומים בכל מיני עבירות, דלא ידעו מהימנותא דמלכא עלאה, שאינם יודעים ואינם שמים על לבם את אמונת המלך עליון הקדוש ברוך הוא, ווי לון ווי לנפשהון, או לגופם בעולם הזה, ואוי לנפש לעולם הבא.

ולא תאמר וכי כולי עלמא שומעים את הכרות התורה, לזה אמר, דהא אורייתא בהו אסהידת ואמרת, כי מקרא מלא הוא שהתורה אומרת לבני אדם, (משלי ט' ד') מי פתי יסור הנה חסר לב, פירוש, אפילו מי שהוא פתי, אמרה לו, התורה קוראת לו, שיקרב ויסור אליה ללמוד תורה, כי לכל בר ישראל יש חלק בתורה, מי שאינו לומד, פושע הוא.

מהו חסר לב, מי הוא חסר לב, דלית ליה מהימנותא, מי שאין לו אמונה, כלומר שאין האמונה קבועה בלבו כראוי, ומפני שלא למד אין אמונתו אמונה, אלא כמצות אנשים מלומדה.

דמאן דלא אשתדל באורייתא לאו ביה מהימנותא, כי מי שאינו עוסק בתורה אין אמונתו אמונה, ופגים הוא מכלא, והוא פגום מכל, כי דעה חסרת מה קניית, הרי

ובזה יובן מה שכתב רש"י (בראשית א' א') בראשית, בשביל ישראל שנקראו ראשית, ובשביל התורה שנקראת ראשית. כי כדי שיזכו ישראל לאמונה בבראשית ברא אלקים, צריכים להתורה הק' שנקראת ראשית, שרק על ידה יזכו לאמונה.

ובזה יש להבין ענין ברכת התורה שבכל יום, שכשקמים בבוקר, אומרים מודה אני לפניך מלך וקיים, הרי זה ענין האמונה. ותיכף אחר כך מברכים ברכת התורה, כי כדי לזכות לאמונה, צריכים להתורה הקדושה, ורק על ידי התורה נוכל לזכות לאמונה.

כי כשהקב"ה נתן התורה, אמר אנכי ה' אלקיך, שכדי לזכות לאמונה צריכים לעסוק בתורה, ולקיים כל העשרת הדברות, מאנכי עד לא תחמוד, ורק על ידי זה שייך לזכות לויאמינו בה' ובמשה עבדו (שמות י"ד ל"א).

וממה שכתב הזהר, דמי שאין האמונה קבועה בלבו כראוי, מפני שלא למד אין אמונתו אמונה, אלא כמצות אנשים מלומדה. למדים ביאור חדש בפסוק (ישעיה כ"ט י"ג) ותהי יראתם אתי מצות אנשים

מלומדה. דהנה, רגילים לפרש הלשון מצות אנשים מלומדה, שמקיים מצות בלי חיות וחשק, רק מפאת הרגילות, כגון מי שננס לבית המדרש ואומר קצת תהלים ולומד קצת משניות בלי חיות,

אבל כאן נתחדש לנו, היינו מי שאינו עוסק בתורה, ממילא אין אמונתו כראוי, ובכן כל האמונה שלו הוא בגדר מצות אנשים מלומדה, והבן.

והזהר הקדוש ממשך לבאר הפסוקים (משלי ט' ד'-ה'),

מי פתי יסר הנה חסר לב אמרה לו, לכו לחמו בלחמי ושתו ביין מסכתי וזל"ק, ומה שכתוב, 'אמרה לו' לשון נסתר, מקשה, אומרה לו מבעי ליה, בלשון נוכח, היינו שיבא הפתי והחסר לב לכאן ואגידה לכו לחמו וגו'. כי הכתוב מי פתי יסור הנה הוא דברי חכמת התורה שקוראה לפתי ולחסר לב תמיד שיסור הנה, ואז אומר לו לכו לחמו בלחמי.

כמה דאת אמר, כמו שנאמר (תהלים מ"ב י'), אומרה לא'ל סלעי למה שכחתי למה קדר אלך בלחץ אויב, שכל זמן שאני בגלות, אני אומר לא'ל חזקני למה

נקרא חסר לב שהוא פגים במהימנותא, כי אינו חושק לפנימיות התורה בודאי ידע כי נפשו פגום, ויש לו פגם בנפש, לכן אינו חושק וכוסף אליה.

ולכן נכתב אמרה לו, בלשון עבר, רצה לומר עד דרך אמרם מתוך שלא לשמה וכו' (נזיר כג:), בתחלה פשוטי התורה מסירה ממנו הפתיות והשטותים הילדות והשחרות, ואחר זה מברר בדעתו שראוי היה לומר לו חסר לב, אם לא יעמיק בה עוד, הוא חסר לב ופגים כנוכר לעיל.

ודבר התלוי במחשבה מצינו בו לשון עבר, וכאלו אמרה לו, כי בתחלה קראתו פתי, ולא כל כך גרוע כמו חסר לב, שפגים במהימנותא, כי כן דרכי התורה, ביותר התעסקו ויותר עמוק בכל פעם, מבין דבר כמה היה חסר לב, עד שלא למד וכמה פגים במהימנותא, הוא, עכל"ק.

והיינו לפי דרכו, שכוונת הזוה"ק על פנימיות התורה, שרק על ידי לימוד פנימיות התורה שייך להגיע לאמונה שלימה.

ואם כן, אם מתבונן אדם בנפשו ורואה

שכחתני, אם כן, מהו אמרה, למה כתוב בלשון נסתר [כי אם עוסקים בתורה, ראוי שלא יהיה שכחת ה', כיון שהוא עוסק בתורה, והעסק בתורה מביא שתהא האמונה שלימה].

ומשיב, אלא לאכללא ולא תוספא אורייתא דלעילא, אלא שבא לכלול ולהוסיף את התורה למעלה שהיא הבינה, שעליה נאמר (משלי א' ח') אל תטוש תורה אמך [כי אבא היינו חכמה, ואימא היינו בינה, שמע בני מוסר אביך, היינו חכמה, ואל תטוש תורת אמך, היינו בינה], והיא נעלמת, לכן כתב אמרה, לשון נסתר, דהיא קרייה ליה חסר לב, שגם היא קוראת אותו חסר לב, פגים במהימנותא, שאמונתו פגומה, כי בלא תורה אי אפשר להיות אמונתו שלימה, עכל"ק של הזוהר.

ובספה"ק עטרת צבי כאן, מוסיף ביאור בדברי הזוהר הק' הללו וזל"ק, וכתב בספה"ק עטרת צבי על דברי הזוה"ק הללו וזל"ק, וקרייה ליה חסר לב, רצה לומר הגם שאחר הסרת פתיותו ושטותו, עוד אמרה לו חסר לב, שהוא פגים במהימנותא, כי גם שהחכים בתורה

שאינ אמונתו כבדעי, אין לו להתרעם, אלא יש לו לשאול את נפשו עד כמה עסק בתורה, ואם אכן עסק בתורה, יש לו לבדוק עם עסק בתורה מתוך יגיעה ועמילות, ואם עסק בפנימיות התורה, כי רק על ידי עסק התורה והיגיעה וההעמקה בו, שייך להגיע לאמונה שלימה. וכל כמה שמעמיקים יותר בדברי התורה הק', זוכים יותר לאמונה.

ועד היכן הוא חומר פגם האמונה של מי שאינו עוסק בתורה, מבואר בהמשך דברי הזוה"ק וזל"ק, דהכי תנינן, כי כך למדנו, כל מאן דלא אשתדל באורייתא, כל מי שאינו עוסק בתורה, אסיר למקרב לגביה לאשתתפא בהדיה, ולמעבד ביה סחורתא, אסור להתקרב אליו ולהשתתף בהדיה, ולעשות עמו מסחר, וכל שכן למהך עמיה באורחא, וכל שכן ללכת עמו בדרך, שהוא זמן מרובה, דהא לית ביה מהימנותא, לפי שאין לו אמונה.

תנינן, עוד למדנו, כל בר נש דאזיל בארחא, ולית עמיה מלי דאורייתא, אתחייב בנפשיה, כל אדם ההולך בדרך ואין עמו דברי תורה, אם ניזק הרי זה

מתחייב בנפשו, כל שכן מאן דאזווג בארחא עם מאן דלית ביה מהימנותא.

וכל שכן מי שמתחבר בדרך עם מי שאין בו אמונה, דלא חשיב ליקרא דמאריה ודידיה, שלא החשיב את כבודו קונו לעסוק בתורה, שהוא כבוד הקב"ה, וגם אינו חס ואינו מחשיב את כבוד שלו, כי אם לא יעסוק בתורה, יהיה נידון בגיהנם בחרפה ובזו וקלון, דלא חס על נפשיה, שאיש זה המתחבר עמו אינו חס על נפשו, עכל"ק של זוהר עם מתוק מדבש.

וכעין זה מצינו בגמרא (פסחים מט:), שאסור להתלוות עם עם הארץ בדרך, שנאמר כי היא חייך וארך ימך, על חיי לא חס על חיי חבירו לא כל שכן. וכן מצינו בגמרא (ע"ז כה:) אזהרות שונות למי שמתלווה עם גוי בדרך. אבל כאן בזוה"ק מבואר עוד טעם, דכיון שאינם עוסקים בתורה, לית ביה מהימנותא.

ומבואר בזוה"ק שהתורה הק' היא כבודו של הקב"ה. ועל כן מצינו בזוהר הקדוש בהרבה מקומות, שנפגשו שני תנאים בדרך, והיו עוסקים בתורה, רבי שמעון היה מהלך עם רבי חייא ועוד תלמידיו,

ושוחחו בדברי תורה, כי בדרך צריכים לעסוק בתורה שהוא כבודו של הקב"ה.

התורה הקדושה, ובלעדי זה אי אפשר לזכות שהבנים יעסקו בתורה.

ממשיך הוזה"ק וזל"ק, רבי יהודה אמר, מאן דלא חס על נפשיה, מי אינו חס על נפשו לעסוק בתורה לתקנה בשורשה, היך ישלוח נפשא דכשרא לבריה, איך יכול להמשיך נפש כשרה לבנו, כי אם הוא בעצמו אינו מקושר למעלה, איך ימשיך נשמה קדושה לבנו, כי אין דרך להמשיך נשמה אלא על ידי קדושת נשמתו, ועל דא כתיב (תהלים ל"ב ט') אל תהיו כסוס כפרד אין הבין, עכל"ק של זוהר עם ביאור מתוק מדבש.

ובכמו שכבר הזכרנו פעם מה דאיתא בספה"ק אור הישר (עמוד העבודה פ"ג) שנדפס בסידור הרמ"ק וזל"ק, כל אב ואם מחויבים להתפלל להשי"ת ברוך הוא על בניהם, שיזכו לנשמה קדושה. וזמן תפלה זו לערך חודש או ב' חדשים קודם שיהיו בני י"ג שנה, כי אז הזמן לסעוד ולזכותו לנשמה קדושה, עכל"ק, כי כאשר רואה בן חביבות של האב לתורה, גם אצל הבן משתשרר חביבות התורה.

ולפעמים אדם חושב, ברוך ה' יש לי בנים העוסקים בתורה, והם לומדים בשיבה ומתנהגים כראוי אמן כן יהי רצון, ומה בכך אם אני אינני עוסק בתורה, הרי כתיב (דברים י"א י"ט) ולמדתם אותם את בניכם, ואת זה אני מקיים.

וכן ראיתי אצל אא"ו זצוק"ל, כשהיה מוציא מארון הספרים, היה מנשקו, ושוב לפני שהחזירו, היה מנשקו. וכן התנהג גם במצות סוכה, כשנכנס לסוכה נשק הסוכה, וכשיצא מהסוכה נשק הסוכה, בחביבות יתירה.

וגל"ה לנו הזוהר הק' שלא כן הדבר, אלא אם רוצים שהבנים יעסקו בתורת ה' ולא יעסקו בתורת השטותים, הדרך היחידי לכך, הוא על ידי שהאב יעסוק בתורה, ויראו הבנים החביבות שיש לו אל

ובשיש להאב חביבות יתירה להמצות, ממילא משריש חביבות זאת גם אצל הבנים, וזהו הדרך היחידי לזכות לבנים העוסקים בתורה ובמצות.

ועל פי הקדמות אלו נבאר הפסוק

קדושים תהיו, פירש"י מלמד שנאמרה פרשה זו בהקהל מפני שרוב גופי תורה תלויין בה, כי יסוד הכל, הוא רוב גופי תורה, העסק בתורה ובמצות, ובזה מקימים קדושים תהיו שיש לזכות למעלת קדושים תהיו על ידי עסק התורה.

ועל ידי זה יש לזכות לכי קדוש אני ה' אלקינו, כל המעלות הנזכרות בדברי הזוהר הק', ובכללם בנים העוסקים בתורה, ולאמונה בה' וכו', ודו"ק היטב.

התורה הק' מתחלת באות ב' ומסיימת באות ב'

אותיות ל"ב. ויש לפרש הכוונה שהוא עוסק ומקיים התורה מבראשית עד לעיני כל ישראל, אשר עשה משה לעיני כל ישראל, היינו קבלת התורה.

או ח"ו להיפך, שהוא בבחינת חסר לב, שלא קיים התורה כלל, ובזה פגם באמונה, כי בראשית ברא אלקים, היינו האמונה, תלויה באשר עשה משה לעיני כל ישראל, קבלת התורה.

ועומדים עכשיו בימי ספירת העומר,

אשר ימים אלו מיוחדים לעבוד ולהגביר תשוקת התורה, ותחלה יש יום ל"ג בעומר, ומשם מגיעים להתשוקה לחג השבועות ולקבלת התורה, וצריכים לבקש ולהתפלל שנוכה לחשקת התורה.

ובזמנינו, שמנשבים רוחות שונות וכל מיני כשפים בחוצות, צריכים ללמוד תורה מתוך תשוקה, ללמוד במה שמשתוקק, ואל יפול ברוחו אם ביום אחד משתוקק ללמוד משניות, וביום אחר משתוקק ללמוד חומש, וביום השלישי משתוקק ללמוד קבלה, וחושב בדעתו, מה עמי, וכי אני אינני שפוי בדעתי. הדבר אינו כן, אלא טעם גדול יש לזה שלפעמים חושק לדברים אחרים.

דהנה, איתא בהקדמה לספה"ק שערי היחוד והאמונה מהרה"ק מסטראשעלע זצוק"ל [תלמידו של הרה"ק בעל התניא זצוק"ל - וזה שנים הרבה שלא הזכרתי דבר בשמו], שבשנים קדמוניות, היה ברור לכל אחד תפקידו ודרך העבודה שלו וחלק התורה שהוא צריך לעסוק בו כפי שורש נשמתו, אמנם בעקבתא דמשיחא נשארו הרבה נשמות שעדיין צריכים איזה תיקון באיזה פרט. ואלו

הנשמות מתעברות בקרב בני ישראל החיים עלי אדמות לזמן מסויים, כדי לתקן אותו פרט שעדין לא תיקנו.

ועל כן נכנסים בקרב האדם תשוקות שונות מצד נשמות שונות המתעברות בו, ומשתוקקות לתיקונם כפי שורשם. ובכן יש לו לאדם ללמוד במה שמשתוקק ויש לו חשק ללמוד.

ומצד הנשמות הללו, לפעמים משתוקק

ללמוד מכילתא, לפעמים ברייתות וגם תוספתות, ולפעמים רי"ף. הרי"ף הקדוש, כמו שידוע שהרה"ק מקאצק זצוק"ל היה אדוק מאד בלימוד הרי"ף ותמיד היה עוסק בדברי קדשו של הרי"ף.

כי כל אלו התשוקות הם נשמות שצריכים לתיקונם, ועבודתינו הוא לקבץ כולם יחד להעלותם, כדי שנזכה לביאת משיח צדקינו, בביאת גואל צדק, ובא לציון גואל במהרה בימינו, אמן.

תוכן קצר

אחרי

קידושא רבא

ד"ה ונתן, המעליותא ששני בחורים תאומים שעובדים ה' בשבת אחים גם יחד.

סעודה שלישית

ד"ה כי, הגורל של יום הכיפורים הוטל על ידי כהן גדול, והגורל של המן הוטל בעל כרחו על ידי מלאך ה'.

ד"ה עוד, שלשה זמנים שהקב"ה הציל בני ישראל בכח הרצון, הגם שאין טעם לרצון, א) שביעי של פסח, ב) יום הכיפורים, ג) נס פורים.

ד"ה עוד, שלשה זמנים שהקב"ה הציל בני ישראל בכח הרצון, הגם שאין טעם לרצון, א) שביעי של פסח, ב) יום הכיפורים, ג) נס פורים.

ד"ה ונתן, החוטא חטא קל, הקב"ה מטפל בכפרתו, אבל החוטא חטא חמור או הרבה חטאים, הקב"ה מוסרו למלאך לטפל בכפרתו, כי מכווער הדבר שהמלך יטפל בזה בעצמו.

ד"ה השי"ת, להשתמש בכל יום מימי הספירה לתקן המדה שכנגד היום ההוא.

קדושים

קידושא רבא

ד"ה לא, מי שחוטא, גורם שאחרים יספרו עליו לשון הרע.

ד"ה יש, עצם הדיבור של ספירת העומר, בכחה לזכך ולטהר האדם מחטאותיו.

סעודה שלישית

ד"ה דבר, מי שאינו עוסק בתורה אמונתו פגומה.

ד"ה והזהר, כל כמה שאדם מתעמק בתורה ועוסק בפנימיותה, זוכה יותר לאמונה.

ד"ה ועד, אסור להתלוות בדרך עם מי שאינו עוסק בתורה.

ד"ה ממשיך, הדרך לזכות לבנים כשרים, הוא על ידי שהאדם עצמו משתוקק לתורה ולמצוות.

ד"ה התורה, על ידי שהאדם עוסק בתורה במקום שלבו חפץ, מעלה ומתקן נשמות מדורות הראשונים, שעדיין לא נתקנו לגמרי.

נפלאות מתורתך

ויקחו בני אהרן נדב ואביהוא איש מחתתו ויתנו בהן אש וישימו עליה קטרת ויקריבו לפני ה' אש זרה אשר לא צוה אתם, ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם וימתו לפני ה':
[ויקרא י' א'-ב']

הקשו המפרשים, שכאן פגעה מדת הדין בנדב ואביהוא, ואם כן מדוע נאמר ותצא אש מלפני הוי"ה, שהוא השם של חסד, הוה ליה לומר ותצא אש מלפני אלקים.

ונ"ל בעז"ה שזה מלמדנו על שגב עבודתם של נדב ואביהוא בהקרבה זאת. והיינו על פי מה שכתב הרמב"ן (ויקרא א' ט') וזל"ק, ועל דרך האמת יש בקרבנות סוד נעלם, תכנס בו ממה שאמרו רבותינו בספרי (פנחס קמ"ג) ובסוף מנחות (ק.), אמר שמעון בן עזאי בא וראה מה כתיב בפ' הקרבנות שלא נאמר בהם לא א"ל ולא אלהיך ולא אלהים ולא שדי ולא צבאות, אלא יו"ד ה"א [הוי"ה] שם המיוחד, שלא ליתן פתחון פה לבעל הדין לחלוק, ושמא תאמר לאכילה הוא צריך, תלמוד לומר אם ארעב לא אומר לך כי לי תבל ומלואה (תהלים נ' י"ב), לא אמרתי לכם זבחו אלא כדי שיאמרו ויעשה רצוני וכו', עכל"ק עיי"ש כל דב"ק.

הרי שבקרבנות לא נזכר אחד משאר שמותיו של הקב"ה, ונזכר רק שם הוי"ה. והנה, בשמונה עשרה בברכת רצה, אומרים ואשי ישראל ותפלתם מהרה באהבה תקבל ברצון, ומפרש הטור (או"ח סי' ק"ב) וזל"ק, ואשי ישראל וכו', ואף על פי שאין עתה עבודה מתפללין על התפלה שהיא במקום הקרבן שתתקבל ברצון לפני השי"ת. ובמדרש יש, מיכאל שר הגדול מקריב נשמתן של צדיקים על המזבח של מעלה, ועל זה תקנו ואשי ישראל, עכל"ק.

וכיון שבקרבן לעולם לא נזכר שם אלקים, כי אם שם הוי"ה, גם בנדב ואביהוא, ותצא אש מלפני הוי"ה דייקא, להודיענו שעל ידי העבודה ומסירות נפש שלהם, נעשו נדב ואביהוא עצמם קרבנות לה', נשמות צדיקים שהקריב מיכאל בבית המקדש של מעלה.

ועל כן אמר משה רבינו, הוא אשר דבר ה' בקרובי אקדש, כי על ידי הקרבנות של נשמות נדב ואביהוא, נתקדש בית המקדש של מעלה, וכיון נכנס הקב"ה לבית המקדש של מעלה, נכנס והשרה שכינתו גם במשכן של מטה, ודו"ק.

רמיזא דחכמתא

[במדבר כ"ד ה']

מה טבו אהליך יעקב משכנתיך ישראל:

הנה, עיקרו של איש ישראל, היא הנשמה הטהורה, והגוף אינה אלא משכן הנשמה.

ואיתא בספר נר דוד מאא"ז (חנוכה תשל"ג) שחיות הגוף הוא מאותיות, וחיות הנשמה הוא מתיבות, עייש"ה.

ואיתא מאא"ז בספה"ק של"ה (תולדות, תורה אור) **יעק"ב** אותיות **י' עק"ב**, מרמז ל' דברות שיש בהם **קע"ב** תיבות. וגם ידוע הרמז, **ישראל** ל' נוטריקון **י"ש** שישם ר'בוא אותיות ל'תורה. ולדרכנו זהו כנגד הגופים שחיותם מהאותיות.

וזהו מתק לשון הפסוק, מה טבו אהליך **יעק"ב**, היינו כמה טובים הם התיבות שכנגד נשמות בני ישראל, שהם העיקר, משכנתיך **ישראל** ל', היינו ששים רבוא אותיות, כנגד גופי ישראל, שאינם אלא משכן להנשמה שמרומז בתיבת **יעק"ב**.

דוֹלָה וּמִשְׁקָה

פֿניני אמירה נעימה ב'יודיש'

**רבונו של עולם, אתה צויתנו על ידי משה עבדך לספור ספירת
העומר כדי לטהרנו מקלפותינו ומטומאותינו:**

נאכ'ן ספירה ציילן זאגט מען די דאזיגע תפלה, רבונו של עולם דו האסט
אונז באפוילן דורך משה דיין קנעכט צו ציילן ספירת העומר, כדאי אונז
צו רייניגן פון אונזערע טומאה און קליפות.

לכאורה איז זייער שווער צו פארשטיין, פארוואס דוקא ביי ספירת
העומר זאגט מען אז דער אייבערשטער האט אונז באפוילן צו טוהן די
מצוה כדאי אונז צו רייניגן פון אונזערע טומאה.

מיר געפונען נישט קיין אנדערע מצות עשה און די תורה, וואס מ'זאל
אזוי באטאנען, אז די מצוה קומט אונז צו רייניגן פון טומאה. וואס איז
דער ענין אז דוקא ביי ספירת העומר, דורך דעם וואס מ'טוט די מצוה
ווערט מען גערייניגט פון טומאה און פון עבירות.

אפשר קען מען געבן צו פארשטיין לויט וואס שטייט אין די **הייליגע ספר
סוד קדושים**, פון די **הייליגע יונגער סלאנימער רבי, רבי שלמה דוד
יהושע זכותו יגן עלינו**, אז די עיקר כח פון די ספירה טעג צו רייניגן, איז
מיט די ווערעטער פון תפלה וואס מיר זאגן פון מויל.

ד.ה. אין די ספירה טעג, איז דא א באזונדערע כח, אז דורך זאגן ווערטער
אליין, אפילו אן א טיפזיניגע תשובה, קען מען זוכה זיין צו ווערן
געררייניגט פון אונזערע עבירות.

שטייט אין רמב"ם, אז די עיקר מצות תשובה, איז זאגן וידוי דברים, ד.ה.
פשוט זאגן די ווערטער אשמונו בגדנו א.א.וו. קומט אויס, אז עס איז דא א
מושג, אז ווערטער אליין קענען רייניגן פון עבירה.

אפשר קען מען זאגן, דאס איז טאקע די חידוש פון ספירת העומר, אז
מיט דאס אליין וואס מיר ציילן ספירה, האבן די ווערטער פון ספירה
ציילן די כח, אונז צו רייניגן פון אונזערע עבירות און טומאה.

[קידושא רבא - אחרי]

דוֹלָה וּמִשְׁקָה

עס שטייט אין זוהר הקדוש פרשת קדושים אז א מענטש וואס לערנט חס ושלום נישט קיין תורה, איז נישט מעגליך אז זיין אמונה זאל זיין בשלימות.

מיר געפונען אבער א אינטרעסאנטע זאך. אסאך מאל די חשק וואס א מענטש האט צום לערנען טוישט זיך פון טאג צו טאג, איין טאג וויל ער לערנען משניות, אן אנדערע טאג וויל ער לערנען א חסיד'ישע ספר, די דריטע טאג וויל ער גאר לערנען מכילתא, א.ד.ג.

מ'קען דאס פארשטיין מיט א פלא'דיגע הקדמה וואס שטייט פון די **הייליגע צדיק רבי אהרן פון סטראשעלע זכותו יגן עלינו**, א נאנטע תלמיד פון די **הייליגע בעל התניא זכותו יגן עלינו**, אין זיין **הייליגע ספר שערי היחוד והאמונה**, אז אין פריערדיגע דורות, האט יעדער מענטש קלאר געוואוסט די עבודה וואס איז געוועהן זיין תקפיד אויף דער וועלט. איינער'ס תפקיד איז געוועהן צו זיין א בעל הבית, א צווייטע איז זיין תפקיד געוועהן צו זיין א תלמיד חכם, א דריטע איז זיין תפקיד געוועהן צו זיין א בעל עבודה וואס פארטיפט זיך אין מחשבות פון די גרויסקייט פון דער אייבערשטער א.א.וו.

אבער אין די דור פון עקבתא דמשיחא, זענען די נשמות צומישט, עס קען זיין איין יוד וואס אמאל דארף ער זיין א בעל הבית, אמאל א תלמיד חכם, אמאל א עובד א.א.וו.

די טעם פאר דעם איז, ווייל אסאך פון די נשמות פון פריערדיגע דורות וואס האבן בעיקר מקיים געוועהן זייער תפקיד, דארפן זיך נאך א ביסל פאררעכטן. גייען זיי אריין פאר א שטיק צייט ביי מענטשן וואס לעבן אוי דער וועלט, כדי צו באקומען זייערע לעצטע תיקון.

און בשעת א געוויסע נשמה איז דא ביי א מענטש, ווייסט נישט דער מענטש אז די נשמה איז דא ביי אים, אבער ער פילט א צי צו די עבודה וואס איז די תקפיד פון יענער נשמה.

אמאל פילט ער זיך צו זעצן לערנען, ווייל אזא נשמה דארף ער יעצט פאררעכטן, און אמאל פילט ער זיך אז ער וויל פארטיפן זיין מחשבה אין די גרויסקייט פון דער אייבערשטער, ווייל דעמאלס איז דא ביי אים אזא נשמה א.ד.ג.

דוֹלָה וּמַשְׁקָה

ממילא ווען א מענטש פילט א צי צו טוהן א דבר קדוש, זאל ער עס נישט אוועקמאכן, ווייל אמאל קען דאס גאר זיין די צי פון א נשמה וואס איז דא ביי אים, וואס דארף האבן דער דבר קדוש, צו דערגרייכן זיין תיקון.

די זעלבע וועג, קען זיין א מענטש פילט איין טאג א צי צו לערנען א חסיד'ישע ספר, ווייל יענער טאג איז דא ביי אים א נשמה וואס איהר תיקון איז צו לערנען א חסיד'ישע ספר. די צווייטע טאג פילט ער א צי צו לערנען משניות, וועגן דעם וואס יענער טאג איז דא ביי אים א נשמה וואס איר תיקון איז צו לערנען משניות א.א.וו.

ממילא דארף מען נישט אוועקמאכן די אלע חשק און רצונות, נאר זיי אויספירן, אין א צייט אין אויף א וועג וואס עס וועט נישט צושטערן די סדר היום, ווייל די תיקונים ברענגן נענטער משיח צדקינו.

[סעודה שלישית - קדושים]